

Hvad siger
Jehovas Vidner
om
korporlig afstraffelse
af børn?

“Spar derfor ikke barnet for tugt. Et klask på ryggen, godt langt nede, slår det ikke ihjel.” - Vagttårnet, 1.juli 1961, side 297.

Søren Bo Rødgaard Henriksen

Om forfatteren af dette hæfte:

Søren Bo Rødgaard Henriksen var medlem af Jehovas Vidner fra 1955 til 1989 og har siden sit brud med trossamfundet indgående beskæftiget sig med det psykiske og sociale miljø i Jehovas Vidner, samt vilkår og konsekvenser i forbindelse med udstødelse fra dette trossamfund.

Han var fra 1990 til 2000 aktivt medlem af Støttegruppen for Tidligere Jehovas Vidner, hvor han bl.a. har siddet i bestyrelsen siden 1992, som næstformand i 1993 og 1994, samt som formand fra 1995 til 1999.

Forsidebillede:

- Vagttårnet 15. november 1963, side 521.

Bagsidebillede:

- Vagttårnet 15. april 1954, side 122.

Alle rettigheder forbeholdes.

Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne publikation uden forfatterens skriftlige samtykke er forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

3. udgave

© 1997, 1998, 2000 Søren Bo Rødgaard Henriksen

Pjecen kan rekvireres hos:

Søren Bo Rødgaard Henriksen
Søndergade 9
6270 Tønder

Telefon.: 74 71 02 02

Telefax ..:

E-mail.....: soren@sommet.dk

Pris.....: 20,00 kr.

Indholdsfortegnelse

Forord	side 3
Grundlaget for Jehovas Vidners holdning til korporlige afstraffelse af børn	side 4
Udviklingen af holdningen til korporlig afstraffelse	side 5
Hvad mener Jehovas Vidner, når de taler om "tugt" i børneopdragelsen?	side 6
Anbefaler Jehovas Vidner i dag anvendelse af korporlig afstraffelse?	side 6
Tekster fra Vagttårnsselskabets publikationer om korporlig afstraffelse	side 8

Forord

Slår Jehovas Vidner deres børn? Og hvis de gør, hvorfor?

Det foreliggende hæfte er udsprunget af en række artikler og læserbreve i *Kristeligt Dagblad* i efteråret 1997, hvor Jehovas Vidners anvendelse af tugt i opdragelsen af deres børn var et af temaerne.

Debatten tog sin begyndelse med en artikel i *Kristeligt Dagblad* den 1. oktober 1997, hvori der blev berettet om et møde der var blevet afholdt på Dialogcentret i Århus om børns religionsfrihed. Artiklen afstedkom en række kommentarer og læserbreve fra både nuværende og tidligere medlemmer af Jehovas Vidner.

Michael Bjørk fra *Jehovas Vidners Informationstjeneste*, skrev i en kommentar i *Kristeligt Dagblad*, den 3. oktober 1997, at den bibelske opfordring til at opdrage børn med "Herrens tugt og formaning" sker på en "nænsom, forstående og livsbekræftende måde." Den 11. oktober bragte *Kristeligt Dagblad* en artikel med overskriften "Jehovas Vidner anviser tugt af børn" og her blev det fremført, at

trossamfundet opfordrer sine medlemmer til (korporligt) at tugte deres børn. I samme artikel afviser *Carit Stypinsky* fra Vagttårnsselskabet, at forældre opfordres til at slå deres børn. Endelig den 21. oktober var der en kommentar fra et Jehovas Vidne, som også tilbageviste at Jehovas Vidner i dag tilskynder til anvendelse af korporlig afstraffelse af deres børn.

Det er på denne baggrund at jeg har udarbejdet nærværende gennemgang af Jehovas Vidners holdning til korporlig afstraffelse. Jeg har udelukkende holdt mig til de tekster fra Vagttårnsselskabet, som foreligger på dansk. Der foreligger enkelte tekster, som ikke er oversat, men de er hvad holdning og indhold angår, at jævnføre med hvad der er tilgængeligt på dansk. Teksterne er opført kronologisk, således at det er muligt at danne sig et billede af den reference, som er tilgængelig for de danske medlemmer af Jehovas Vidner, samt at man egenhændigt kan danne sig et billede af den udvikling der er sket gennem årene.

Søren Bo Rødgaard Henriksen

Grundlaget for Jehovas Vidners holdning til korporlige afstraffelse af børn

Nedenstående tre passager fra Bibelen udgør det grundlag som Jehovas Vidner har benyttet sig af til at legitimere anvendelsen af korporlig afstraffelse i opdragelsen, samt en fjerde, som i stigende grad anvendes i forbindelse hermed.

Jeg har valgt at medtage disse passager, dels som en orientering, dels for at give læseren mulighed for at sammenligne ordlyden i Jehovas Vidners bibel, *Ny Verden-oversættelsen af De hellige Skrifter* (1985), med *Den autoriserede danske Oversættelse* (1992).

Ordsprogenes bog kapitel 8, vers 33:

Ny Verden-oversættelsen af De hellige Skrifter:

»Hør på tugt og bliv vise, ja, sky den ikke.«

Den autoriserede danske Oversættelse:

»Lyt til belæringen og bliv vise, lad ikke hånt om den.«

Ordsprogenes bog kapitel 13, vers 24

Ny Verden-oversættelsen af De hellige Skrifter

»Den der sparer sin kæp hader sin søn, men den der elsker ham er efter ham med tugt.«

Den autoriserede danske Oversættelse

»Den, der sparer på stokken, hader sin søn, den der elsker sin søn, tugter ham i tide.«

Ordsprogenes bog kapitel 22, vers 15

Ny Verden-oversættelsen af De hellige Skrifter

»Dårskab er knyttet til drengens hjerte; tugtens kæp vil fjerne den fra ham.«

Den autoriserede danske Oversættelse

»Dumhed er bundet til den unge mands hjerte, en tugtende stok kan drive den ud af ham.«

Ordsprogenes bog kapitel 23, vers 13, 14

Ny Verden-oversættelsen af De hellige Skrifter

»¹³Skån ikke drengen for tugt. Hvis du slår ham med kæppen, undgår han døden. ¹⁴Du slår ham med kæppen, men hans sjæl udfrier du fra She'ol.«

Den autoriserede danske Oversættelse

»¹³Forhold ikke drengen tugtelse; når du slår ham med stokken, undgår han døden. ¹⁴Nok slår du ham med stokken, men du redder hans liv fra dødsriget.«

Jehovas Vidner har også henvist til andre passager fra Bibelen i forbindelse med opdragelse af børn og unge, men når det gælder argumentationer omkring anvendelse af korporlig afstraffelse er det de ovennævnte vers der er de centrale og afgørende.

Udviklingen af holdningen til korporlig afstraffelse

Nedenstående er korte sammendrag af de tekster der i perioden fra 1951 til 1996 har være bragt i litteraturen fra Vagttårnsselskabet. Sammendragene er opført kronologisk, således at læseren har mulighed for at danne sig et overblik over den udvikling der er sket inden for trossamfundet på dette område. I den sidste halvdel af dette hæfte forefindes alle væsentlige citater om korporlig afstraffelse, hvorfra disse sammendrag er hentet.

1951

Man argumenterer for, at man ikke vil lade sig begrænse af nogen form for indgriben fra myndighedernes side, der har til hensigt at begrænse retten til og muligheden for at anvende korporlig afstraffelse.

1952

På grund af at Satan og hans dæmoner har ubegrænset adgang til at påvirke mennesker i en dårlig retning, og hans mål er at skade Jehovas Vidner med alle midler, har børnene mere end nogen sinde behov for at blive tugtet korporligt.

1954

Selvom forældre giver den bedste opdragelse og foregår med det bedst tænkelige eksempel, er det ikke altid tilstrækkeligt; nogle børn er det nødvendigt at opdrage korporligt. Samtidig taler man om, at det til tider er bedre at det er faderen, frem for moderen, der slår børnene, da det gør 'et stærkere indtryk' på dem (børnene).

1956, 1960

Her argumenteres der for at Jehovas Vidners

børn **skal** deltage i sektens møder, og hvis de af en eller anden grund ikke kan være tilstrækkeligt stille, må man slå dem indtil de har lært at være stille.

1961, 1963, 1964, 1969, 1977

Børn har et medfødt "behov" for korporlig afstraffelse, det er en nødvendighed hvis det skal opnå at blive frelst.

1974

Hvis forældre undlader at straffe deres børn korporligt når det er påkrævet, kan det betyde døden for barnet, og forældrene vil bliver krævet til regnskab herfor af Gud.

1978, 1979, 1980

Korporlig afstraffelse er en nødvendighed og gudgiven ret og mulighed (pligt). - At tale imod korporlig afstraffelse er i direkte modstrid med Guds ord og vilje (Jævnfør 1951).

1981, 1982, 1983, 1987, 1991

Korporlig afstraffelse kan være en nødvendighed, men er en gudgiven ret og mulighed.

1993, 1994, 1995, 1996

Hensigten med tugten er at sikre barnet den rette opdragelse, og korporlig afstraffelse kan være en nødvendighed for at redde deres (evige) liv.

1997, 1998

Det nævnes for første gang - som en fodnote - at korporlig afstraffelse strider imod dansk lovgivning (1998), ligesom man nu betoner, at en tugt kan gives ved at tale med barnet.

Hvad mener Jehovas Vidner, når de taler om “tugt” i børneopdragelsen?

Tugt i sin bredeste forstand definerer Jehovas Vidner, som »det at oplære, undervise, 'belære med mildhed'. Det betegner snarere oplæring i den rette adfærd end bibringelse af kundskab. Denne tugt skal foregå "med al langmodighed og undervisning."« (Vagttårnet 1. oktober 1987, side 17) Denne definition vil også med rette kunne bruges til at definere deres anvendelse af Ordsprogene kapitel 8, vers 33, men det vil ikke være korrekt, snarere misvisende, hvis man udelukkende bruger denne definition i forbindelse med de tre passager i denne sammenhæng (Ordsprogene 13:24, 22:15 og

23:13,14). Her er ordet først og fremmest brugt om den korporlige afstraffelse, specielt i periode fra 1954 til 1980.

Siden 1980 er der sket en væsentlig nedtoning af udtrykket i de her relevante vers, idet man i højere grad har betonet, at tugt også kan omfatte ikke-korporlig tugt, om end det stadig er den korporlige afstraffelse der er hovedbetydningen.

Skal man definere hvad “tugt” er, når ordet anvendes i forbindelse med børneopdragelsen, betegner det “*oplæring i den rette adfærd*”, spændene fra undervisning og oplæring til korporlig afstraffelse.

Anbefaler Jehovas Vidner i dag anvendelse af korporlig afstraffelse?

I *Kristeligt Dagblad* (23/10-97) siger Michael Bjørk fra Jehovas Vidners Informationstjeneste om anvendelse af korporlig afstraffelse: »**Og lad det være sagt her: vi opfordrer ikke forældre til at banke deres børn. Hvis nogen mishandler deres børn, har de et stort problem, vi må prøve at hjælpe dem af med.**« Tidligere har Carit Stypinsky (Kristeligt Dagblad, 11/10-97) fra Vagttårnsselskabet udtalt: »**Vi kan ikke opfordre vores medlemmer til at slå deres børn så længe, det er ulovligt. Hvis vi tidligere har anvist fysisk afstraffelse, var det fordi loven tillod det.**«

Det er korrekt at Jehovas Vidner i de tekster der omtaler korporlig afstraffelse ikke opfordrer til dette i et sådant omfang, at det tangerer vold eller voldelig adfærd. Det er også korrekt at man taler imod mis-

handling eller tugt der kan ligestilles med eller ende i mishandling. I denne henseende har Michael Bjørk ret i sin udtalelse.

Når dette er sagt, så har man ikke desto mindre indskærpet sine medlemmer til at betragte korporlig afstraffelse som ‘en nødvendighed’. Dette kommer specielt til udtryk i de tekster (se de efterfølgende citater fra Vagttårnet 1956 og 1960) der omhandler mindre børns deltagelse i trossamfundets møder, hvor der reelt er talt om ‘at banke fornuft i hovedet på børnene’. Og her skal man være opmærksom på, at man aldrig, hverken fra Vagttårnsselskabet eller fra Jehovas Vidner, har taget afstand fra disse tekster eller en sådan holdning/adfærd.

Selv om Carit Stypinsky udtaler, at de ikke kan “**opfordre [deres] medlemmer til at slå deres børn så længe, det er ulovligt**“ (i sig et bevis for at man tidligere opfordret til det), er det

vanskeligt at tage hans ord for pålydende, eller som værende udtryk for en ny holdning hos Vagttårnsselskabet til korporlig afstraffelse.

I en af de seneste udgivelser fra Vagttårnsselskabet, *“Hemmeligheden ved et lykkeligt familieliv”* (1996), siges der bl.a.: **»Nogle gange er det ikke nok at ræsonnere med barnet, og det kan være nødvendigt med en eller anden form for straf. - Ordsprogene 22:15.«** (side 60) Den straf der henvises til er “tugtens kæp”, korporlig afstraffelse. Og at der *er* tale om korporlig afstraffelse bliver yderligere klargjort af fortsættelsen: **»Børn er forskellige og har brug for forskellige former for tugt. Nogle børn lader sig ikke tugte med ord alene”. For dem kan den straf de af og til får, redde deres liv. (Ordsprogene 17:10; 23:13, 14; 29:19) Barnet bør imidlertid forstå hvorfor det bliver straffet. “Kæp og retledning giver visdom.” (Ordsprogene 29:15; Job 6:24) Desuden er der grænser for hvor langt man bør gå når man straffer et barn. “Jeg vil tugte dig i passende omfang,” sagde Jehova til sit folk. (Jeremias 46:28b) Bibelen giver på ingen måde rum for at man slår et barn i vrede. - Ordsprogene 16:32.«** (side 60) Forældre må gerne slå, blot det ikke sker i vrede. Selvom der ikke er tale om en direkte opfordring, så er det ikke desto mindre udtryk for en holdning der accepterer og anerkender korporlig afstraffelse, som et passende opdragelsesmiddel.

Ovennævnte citat udtrykker meget godt den holdning, som i dag er gældende hos Jehovas Vidner og Vagttårnsselskabet. Man ser korporlig afstraffelse som et opdragelsesmiddel, der i visse situationer er nødvendigt for at sikre, at barnet bliver på det Jehovas Vidner opfatter som frelsens vej.

Dette afføder naturligt spørgsmålet: Hvordan stiller Jehovas Vidner og Vagttårnsselskabet sig i de lande hvor det at tugte børn korporligt er forbudt ved lov.

Man vil i yderste konsekvens fastholde den holdning som kom til udtryk i Vagttårnet 1. maj 1951: **»Men de påpasselige teokratiske forældre vil modstå enhver indgriben i deres familieretigheder fra statens side. De vil adlyde Guds overlegne myndighed ved fortsat at belære deres børn om, at lydighed imod Guds love og at lade sig belære af Gud er af største vigtighed.«**

Indtil Vagttårnsselskabet på tryk tager afstand fra anvendelse af korporlig afstraffelse, og ud fra Bibelen argumenterer herfor, vil der stadig for mange medlemmer af Jehovas Vidner være situationer, hvor en korporlig afstraffelse vil være accepteret og praktiseret.

Her må man imidlertid ikke være blind over for den omstændighed, at både de voksne Vidner og deres børn er opdraget med, at korporlig afstraffelse i visse situationer ikke blot er normalt og acceptabelt, men også en nødvendighed for deres evige frelse. Endvidere må man heller ikke overse den omstændighed, at Vagttårnsselskabet for medlemmer af Jehovas Vidner har en højere autoritet end landets myndigheder. Man har her at gøre med en sag, hvor landets lov kommer i anden række, og først får gennemslagskraft i det øjeblik Vagttårnsselskabet klart og utvetydigt tilkendegiver en holdning der er på linie med gældende lov. Indtil en sådan tilkendegivelse foreligger vil man fra Vagttårnsselskabets side fortsat være eksponent for en accept af korporlig afstraffelse.

Konklusion

På spørgsmålet, “Anbefaler Jehovas Vidner i dag anvendelse af korporlig afstraffelse?” må svaret blive et “ja”, et ja der vil være gældende indtil der kommer en klar og utvetydig udmelding fra Vagttårnsselskabet, hvorved man ikke alene tager afstand fra korporlig afstraffelse, men også klart og utvetydigt opfordrer medlemmerne til at afstå fra dette.

Tekster fra Vagttårnsselskabets publikationer om korporlig afstraffelse

Bemærk: Alle understregninger og fremhævelser er mine.

Vagttårnet 1. maj 1951, side 133-135:

(§10) “Dersom forældre ikke oplærte barnets hjerte og sind, ville det uvægerligt vende sig til verdslig dårskab, der fører til død. Brugen af riset var ikke nødvendigvis et bogstaveligt ris, men hævdelsen af forældremyndighedens ris”.

(§21) “Men de påpasselige teokratiske forældre vil modstå enhver indgriben i deres familierettigheder fra statens side. De vil adlyde Guds overlegne myndighed ved fortsat at belære deres børn om, at lydighed imod Guds love og at lade sig belære af Gud er af største vigtighed.”

(§23) “Dersom forældre i uforstand unnlader at rette på børnenes tilbøjelighed til dårskab i hjerte og sind, mens de endnu er mindre og til at styre, så vil, efterhånden som Guds hensigters opfyldelse skrider fremad, en tugtelse ramme disse børn. »*Tugtens ris*«, der bruges til at vende børnene bort fra dødens vej i ulydighed imod Gud, *behøver ikke at være et bogstaveligt ris eller spanskrør.*”

Dette betyder evigt liv (1952), side 244-246:

“⁹ Verden stræber i denne endens tid efter at vende børnenes let påvirkelige sind i den forkerte retning. Ordsproget kan derfor godt tåle at blive gentaget: »Dårskab er knyttet til ynglingens [barnets, KJ] hjerte, tugtens ris skal fjerne den fra ham!« Satan og hans dæmoner er stadig i live og har endnu frie hænder, skønt de er kastet ud af himmelen, og de er opsat på at skade alt, hvad der har tilknytning til Gud og hans teokratiske organisation. Som følge heraf trænger børnenes sind og hjerter mere end nogen sinde til bibelsk vejledning og beskyttende kundskab, så de kan blive hjulpet til at tænke og handle ret.

¹⁰ Hvis børn har et hjerte eller sind, der er tilbøjeligt til at handle i ubesindighed, og forældrene ikke retter dem, mens de er unge og lette at påvirke, da vil ifølge Guds faste beslutning tugt og revselse indhente disse

børn. Det vil ikke gå dem godt, og forældrene vil få sorg af dem. »Spar ej drengen for tugt; når du slår ham med riset, undgår han døden; du slår ham vel med riset, men redder hans liv fra dødsriget [Sheol, menneskehedens fælles grav].« (Ordsprogene 23: 13, 14) »*Tugtens ris*«, som bruges for at vende barnet fra dødens vej til lydighed mod Gud, *behøver ikke at være et bogstaveligt ris.* Riset symboliserer forældrenes myndighed og magt, og at de anvender »tugtens ris« betyder, at de udøver den magt og myndighed, der er dem betroet, på den måde, der bibelsk set måtte være klog og passende til rettesættelse af barnet. Forældrenes greb om magtens, myndighedens og ansvarlighedens ris burde aldrig slappes. Den unges sind og hjerte må indprentes respekt for det.

¹¹ At bruge riset med børnenes evige velfærd for øje er ikke ensbetydende med voldsomhed eller undertrykkelse, men betyder, at forældrene gør det af kærlighed forenet med visdom og gudfrygtig stregthed. Under tugt har det lejlighed til at vise lydighed, og sådan vil det på den mest virkningsfulde måde lære respekt for gudgiven myndighed. På denne måde vil det lære at frygte Gud og hans store magt.”

Vagttårnet 15. april 1954, side 121-122:

“..... Men det sker, at børnene nægter at adlyde, skønt forældrene giver dem den rette belæring og foregår dem med det rette eksempel. Dette bringer spørgsmålet om disciplin på bane og tvinger os til at tage stilling til det meget omstridte og brændende spørgsmål: Skal vi slå eller ikke slå?

² Mange børnepsykologer hæfter et skilt med “Rør mig ikke!” på børnene, som for eksempel den psykolog, der sagde: “Forstår I mødre, at I, hver gang I slår jeres barn, viser, at I hader barnet?” Jehova siger: “Hvo riset sparer, hader sin søn, den, der elsker ham, tugter i tide.” *Spanskrøret kan redde et barns liv*, for Jehova siger: “Spar ej drengen for

tugt; når du slår ham med riset, undgår han døden; du slår ham vel med riset, men redder hans liv fra dødsriget [sheol, RS].” Og atter: “Blodige strimer renser den onde og hug hans indres kamre.” Det er Jehova, der kan se ind i voksnes og børns inderste, og engang gjorde han det, og da så han, at „menneskehjertets higen er ond fra ungdommen af”, hvilket også er typisk for vore dage. Hvad kan råde bod herpå? “Dårskab er knyttet til ynglingens [barnets, RS] hjerte, tugtens ris skal fjerne den fra ham.” - Ordsp. 13: 24; 23: 13, 14; 20: 30; 1 Mos. 8:21; Ordsp. 22: 15.

³ For nogle børns vedkommende kan der opstå tilfælde, hvor ord ikke er nok, og hvor forældrene må optræde som handlingens mænd og kvinder og **bruge spanskroret for at beskytte barnet** mod at blive forkælet. Men disciplin, der bliver opretholdt med forstand og på en retfærdig og barmhjertig måde, vinder børnenes respekt. Sådan tugtelse har til hensigt at give barnet en lektie og ikke at tilføje det en smertefuld straf.

⁴ Når I tugter jeres børn, da husk ordsproget: “At handle uden omtanke er ikke godt; den træder fejl, som handler overilet.” (AT) At slå i et øjeblikks vrede vidner om et uværdigt motiv hos den voksne, nemlig ønsket om at få luft for sine egne følelser. En sådan afstraffelse gives ud fra et selvisk ønske om udløsning og ikke af kærlighed til barnet. I mange tilfælde vil løsningen måske ligge midt imellem aldrig at slå og altid at slå. Det gælder dog ikke i alle tilfælde. Det enkelte barns temperament og sindelag må tages i betragtning. Nogle børn er så følsomme, at det ikke vil være nødvendigt at gribe til så drastiske midler som **prygl**. Andre igen er så ufølsomme, at den slags midler ikke har nogen virkning. En irettesættelse vil tugte visse børn langt bedre, end en dragt prygl tugter andre, som er stædige, og hvis barnehjerte er fyldt med et mere end almindeligt mål af dårskab.

. Tid og sted kan gøre det nødvendigt at lægge visse bånd på børnene, uden at selve det, de gør, behøver at være forkert. Løben og legen omkring under møderne gavner ikke barnet og forstyrrer andre. Der er ikke noget forkert i at løbe og lege, men tidspunktet er dårligt valgt. Der er en tid til at lege, en tid til at løbe omkring, en tid til at lytte og en tid til at lære. - Ordsp. 29: 15.

⁸ Kort og godt: Tugt i en kærlig ånd, råb ikke op i vrede og slå ikke i hidsighed. (Ordsp. 15: 1) Straf bør tilmåles, alt efter om barnet har en ydmyg eller en stædig karakter. I kan straffe det ved at tilbageholde en kærlighedsgave eller belønne det ved at give det en sådan. I kan vise det uregerlige barn bort fra de lydiges selskab eller nægte det at deltage i en familiefornejelse eller nægte det en bestemt livret eller at gøre noget, det holder meget af. Til andre tider

må I tage spanskroret i brug for at opretholde ordenen i hjemmet. Bemærk jer som et eksempel på nødvendigheden af at anvende forskellige metoder dette tilfælde fra det virkelige liv. En lille dreng i Brooklyn skulle til tandlæge. Inden hans moder tog ham til tandlægen, havde hans fireårige legekammerat fortalt ham, at når hun var hos tandlægen, holdt hun sin mund lukket. Så da moderen tog drengen med til tandlægen, nægtede han at lukke munden op. Da han kom hjem, fik han en dragt prygl. Ved det næste tandlægesøg nægtede han atter at lukke munden op. Nu fik han en dragt endnu hårdere prygl, men han var stadig ikke til at formå til at lukke munden op hos tandlægen. Denne dreng holdt meget af at se på fjernsyn. Der blev nægtet ham adgang til fjernsynsapparatet. Da han ikke havde set fjernsynsudsendelser i to dage, erklærede han sig villig til at lukke munden op hos tandlægen. Det skal dog bemærkes, at mange børnepsykologer, efter at de er blevet stillet over for den voksende ungdomskriminalitet, er slået om til gunst for riset. Mange er blevet tvunget til at indrømme, at det, børn lærer siddende på mors skød, ikke gør nær så stærkt indtryk på dem som det, de lærer med bunden i vejret på fars skød.

⁹ Når Bibelen taler om tugtens ris, behøver det ikke nødvendigvis at være et bogstaveligt ris, men kan i videre forstand betegne forældremyndigheden, der kan virke irettesættende på mange forskellige måder.”

Vagttårnet 15. august 1956, side 258:

(§2) “Det er imidlertid ikke nok, at vi bare tager børnene med til møderne. Det forventes af dem, at de følger med i, hvad der foregår, og ikke sidder og leger eller tegner eller har andre ting for. De må lære, at der er tider, da man skal andet end at lege. Måske må man ty til tugtens ris for at indprente dem nødvendigheden af at være stille og lytte, men gør man det på rette måde, vil hyppige gentagelser ikke være påkrævet. Det sker, at en fem-seksårs dreng begynder at blive urolig under mødet og finder på unoder, hvorved mange bliver forstyrret. Hans fader, der sidder ved siden af ham, tysser på ham. Drengen fortsætter med sine kunster, hvorpå faderen gør mine til at rejse sig for at tage ham ud. Drengen vil ikke ud - han har været udenfor med far før og lidt et føleligt nederlag hver gang. Nu sidder han stille resten af mødet. **Vi ser, at når et barn bliver tegtet med en kærlig, men fast hånd, så det husker det, vil det høste gavn af det.** En kærlig hånd behøver ikke altid at betyde en nænsom, blid hånd. Tugt er ikke et tegn på had fra forældrenes side, for det lydige barn holder almindeligvis

meget af en fader og moder, der straffer retfærdigt. De fleste af os har lagt mærke til, hvordan børn respekterer forældre, der håndhæver deres ord - og om nødvendigt slår det fast med en afstraffelse - og **ikke bare lader deres ord være tomme trusler**. De fleste respekterer et menneske, der holder sit ord, også børn.”

Vagttårnet 1. maj 1960, side 212:

“¹⁹ Den forstandige fader holder bestandig øje med sine børn. Han har interesse for dem og studerer regelmæssigt Bibelen med dem i hjemmet. Han følger alle Guds ords vise råd mens han på rette måde oplærer sine børn. Når det er mødetid forstår han at han ikke skal spørge børnene: “Har du lyst til at gå med?” eller sige til dem: “Er du for træt til at gå med i aften, lille ven?” Han tager dem heller ikke med blot fordi der ikke er nogen til at se efter dem derhjemme. Og han lader ikke børnene blive hjemme fordi han er bange for at de skal lave for megen støj under mødet. Han tager de små med til møde hvad enten de har lyst eller ej, og hvis de ikke opfører sig ordentligt, får han dem til det, ikke ved at bestikke dem med bolsjer, men, om nødvendigt, **ved at give dem en omgang klø**. Det vil hurtigt gå op for dem at de er der for at lytte og lære. - Ordsp. 13:24; 23:13,14; 5 Mos. 4:9,10.

Vagttårnet 1. juli 1961, side 296-297:

(§11) “Hvor gode forsætter et barn end har, er det dog stadig et barn og må behandles som sådant. Det er nødvendigt til stadighed at se efter det, for “dårskab er knyttet til ynglingens hjerte,” siger ordspøget; “tugtens ris skal fjerne den fra ham”. Der kan være tider hvor det bogstavelige ris må tages i brug for at bevare freden i huset og lære barnet respekt for familien. **Spar derfor ikke barnet for tugt. Et klask på ryggen, godt langt nede, slår det ikke ihjel.**

“Når et barn er ulydigt, er det ikke altid sikkert at klø vil hjælpe. Takt, ligevægt, forstand og en smule sund fornuft fra forældrenes side vil ofte give bedre resultater.”

Dette betyder evigt liv (revideret udgave, 1963), side 251-253:

Se side 8: *Dette betyder evigt liv (1952), side 244-246. Teksten er identisk.*

Vagttårnet 15. november 1963, side 520-522:

(§9) “Børn der ikke opdrages og tugtes, vil ved deres opførsel bestandig mishage Jehova, og de vil miste det evige liv i Guds nye verden.”

(§10) “Hvis der ikke er noget som lægger en dæmper på barnets handlinger vil det selvfølgelig opføre sig forkert, og derfor er “ris og revselse” påkrævet. **Af og til kvier forældre sig ved at tale til deres børn på denne facon, men de skal stå Jehova til regnskab for om de opdrager børnene sådan som Jehova ønsker det.**”

(§11) “Det er naturligvis ikke altid Jehovas tugt fordrer anvendelse af det bogstavelige ris.”

(§12) “Men hvad enten forældrene anvender det bogstavelige ris eller mundens ris, skal tugten øves på en sådan måde at den kan siges at være Jehovas tugt. Børnene må forstå hvis tugt det er forældrene håndhæver, og at de ikke gør det blot for deres fornøjelses skyld. Både de mindre og de større børn skal indprentes at forældrene af Gud har fået overdraget det ansvar at tugte og opdrage dem som han ville have gjort det.”

Vågn Op! 22. maj 1964, side 4:

“En overgang var det på mode at være tilhænger af afskaffelsen af spanskrøret og at gå ind for den frie opdragelse. Man sagde at straffede man et barn rent korporligt, viste man at man hadede det. Men nu begynder man at se noget anderledes på dette spørgsmål, hvad der blandt andet fremgår af følgende indberetning:

“Den frie opdragelse har fået endnu et skud for boven. En undersøgelse ... viser at de børn der holdes under ret streng kontrol af deres mødre præstere et skolearbejde der ligger over hvad man normalt kunne vente af dem.” - New York Times, 1. september 1963.

.....”Hold mund!” Det fik dommeren til at spørge faderen hvornår han sidst havde givet drengen en endefuld. Nu måtte faderen gå til bekendelse og indrømme at han aldrig havde givet drengen så meget som ét slag. Dommeren gav faderen besked på at lægge drengen over sine knæ og give ham femten slag. Det hjalp. Denne tildragelse fra det virkelige liv understreger tydeligt det princip at hvis forældre ønsker at høste deres børns kærlighed, skal de ikke forkæle dem men så retfærds sæd.

Hvordan kan det være at de forældre som sår retfærd, som er strenge og tugter deres børn når det er påkrævet, bliver elsket af deres børn? Uden tvivl fordi de ved at handle sådan viser børnene at de el-

sker dem og at de er oprigtigt interesseret i hvordan det skal gå dem i livet.

.....
Naturligvis griber forældrene ikke til spanskrøret ved den mindste provokation. Husk at Jehova Gud selv sætter eksemplet. Skal forældre efterligne ham må de bevare ligevægten mellem deres kærlighed til retfærdighed og deres kærlighed til børnene, og til enhver tid vise selvbeherskelse; så vil de ikke gå til yderligheder.”

Sandheden der fører til evigt liv (1969), side 174-175:

“¹³ Der vil være tider da det ikke er nok blot at fortælle børnene hvad der er det rigtige at gøre. Hvis barnet forsætligt gør noget som det ved er forkert, ***må der skrives kraftigere ind*** for at få det til at forstå hvor alvorlig sagen er. Hvor er det viist og rigtigt når Bibelen siger: “Dårskab er knyttet til ynglingens hjerte, ***tugtens ris skal fjerne den*** fra ham.” (Ordsprogene 22:15) På grund af nedarvet ufuldkommenhed fødes børnene med en tendens til at gøre det urette, og derfor må de retledes. En kærlig fader eller moder vil ikke forsømme at gøre dette. Som Ordsprogene 13:24 siger: “Hvo riset sparer, hader sin søn, den, der elsker ham, tugter i tide.”

Vagttårnet 15. maj 1974, side 225:

“Forældremyndighedens ris

⁵ Den der sidder inde med myndighed må i sidste ende aflægge regnskab over for den der har overdraget ham myndigheden. Forældre har således et stort ansvar i forbindelse med at opdrage deres børn, idet de skal aflægge regnskab over for Gud for det de har fået betroet.

⁶ Og til medlemmerne af det åndelige Israel skriver apostelen Paulus i Første Korinter brev 4:15-21: „[I har] ikke mange fædre; thi jeg er i Kristus Jesus blevet jeres fader ved evangeliet. ... Hvad vil I? Skal jeg komme til jer med riset eller med kærlighed og sagtmodig ånd?” Ordsprogenes bog siger: “Spar ej drengen for tugt; når du slår ham med riset, undgår han døden; du slår ham vel med riset, men redder hans liv fra Dødsriget.” (Ordsp. 23:13,14; 22:15) Hvordan forældrene bruger „riset“, deres bemyndigelse til at tugte, er en alvorlig sag. De skal stå til ansvar over for Gud, som har givet dem myndigheden til at tugte, til at bruge “riset” på rette måde. ***Gør de ikke det, kan det føre til barnets død***, sådan som ord-

sproget siger, samt til Guds misbilligelse af forældrene.”

Den gode nyhed der gør os lykkelige (1977), side 166-167:

“³ ***Ethvert barn må naturligvis tugtes nu og da***, måske endog med det bogstavelige ris. Dette må imidlertid gøres konsekvent og i kærlighed, og aldrig overdrives eller ske i et anfald af vrede. Når tugten er berettiget vil børnene lære at påskønne den, og de vil ikke blive ‘opirrede’ på grund af den. De vil også påskønne den venlighed og kærlige omsorg de ellers er genstand for.”

Vagttårnet 1. december 1978, side 23-24:

“• Hvad ligger der i det ordsprog der lyder: “Får spottere bug, bliver tankeløs klog, ved revselse får den forstandige kundskab”?

Ordsproget er citeret fra Ordsprogene 19:25, og det henleder vor opmærksomhed på to forskellige indlæringsmetoder. Forældre kan benytte begge under opdragelsen af deres børn.

Som ordsproget først påpeger, kan den tanke-løse eller uerfarne have brug for at se en spotter, en forhærdet overtræder, blive straffet, for selv at indse at han må undgå urette handlinger. At der således statueres et eksempel, er med til at undervise den tankeløse eller uerfarne. Det vil uden tvivl virke afskrækkende på ham, så han holder sig fra det urette. Den forstandige, derimod, har ikke brug for så stærkt et advarende eksempel. Ofte er det nok at han blot revses eller retledes mundtligt; han tager hurtigt imod vejledningen og retter sig efter den.

Mange forældre har erfaret at disse ord er sande, og andre vil måske gøre det i fremtiden og få gavn af at følge dette ordsprog. ***For at lære at holde sig fra urette handlinger må et barn undertiden konfronteres med streng tugt, som for eksempel en endefuld (enten personligt eller ved at se en anden blive afstraffet korporligt)***. Selv om en sådan tugt rent umiddelbart kan forekomme både barnet og forældrene ubehagelig, kan resultatet vise at den trods alt har været på sin plads. (Hebr. 12:11) Barnet kan bringes i den tilstand der beskrives i sidste del af vers 25.

Hvis forældrene former barnet med en fast og konsekvent opdragelse, vil resultatet i mange tilfælde være at barnet efterhånden bliver i stand til at tage ved lære af forældrenes mundtlige vejled-

ning eller revselse. Hvor godt at lære dette på et tidligt tidspunkt i livet!”

Vågn Op! 22. juli 1979, side 20-21:

“Men indbefatter kærlig tugt at forældrene bruger det bogstavelige ris? Det kan det afgjort gøre, ifølge Guds ord, når afstraffelsen er et udtryk for kærlighed og gives i overensstemmelse hermed. Læg mærke til disse vers fra den inspirerede Ordsprogens bog:

“Dårskab er knyttet til ynglingens hjerte, tugtens ris skal fjerne den fra ham.” (22:15) “Spar ej drengen for tugt; når du slår ham med riset, undgår han døden; du slår ham vel med riset, men redder hans liv fra Dødsriget.” (23:13,14) “Hvo riset sparer, hader sin søn, den, der elsker ham, tugter i tide.” (13:24).

Selv om disse henvisninger til “riset” kan dække over adskillige former for tugt fra forældrenes side, er fysisk afstraffelse afgjort indbefattet. **Hvad enten forældre bruger hånden, en trælineal eller et andet passende “ris”, har Gud be- myndiget dem til at bruge det bogstavelige ris når de tugter deres børn i kærlighed.**

Bibelen hjælper imidlertid forældre til ikke at gå til yderligheder, idet den kraftigt advarer imod ubeherskede vredesudbrud. (Ordsp. 16:32; 25:28; Kol. 3:8) Hvis forældre ignorerer denne vejledning om at beherske deres vrede og i ophidselse og raseri slår et barn, vil det være i modstrid med Guds ord, som siger at tugt skal være et udtryk for kærlighed. Bibelen bifalder på ingen måde slag eller prygl der gives i hidsighed og som kan beskadige eller endog invalidere et lille barn. Det er børnemishandling, ikke kærlig tugt.

Kloge forældre forstår at der er forskellige måder hvorpå de kan irettesætte eller straffe et barn. Somme tider kan et fast ord være tilstrækkeligt. **I andre tilfælde kan man måske isolere et ulydigt barn en kort tid.** Når et barn spilder noget eller slår noget i stykker, på grund af barnlig uagtsomhed eller uansvarlighed, er det mest effektive ofte at lade barnet tørre op efter sig eller at lade det arbejde for at erstatte den ødelagte genstand, hvis dette er muligt. Det er naturligvis vigtigt at være fleksibel og tilpasse tugten efter situationen og barnet; det der virker godt i det ene tilfælde, duer måske ikke i det andet.

Men som Bibelen viser har det bogstavelige ris sin værdi som en form for tugt der kan benyttes af og til, især når det gælder mindre børn. Især når det gælder små børn er en sådan udfordring ikke nødvendigvis tidspunktet

for en masse ord. Her kan en endefuld være på sin plads. Nej, man skal ikke slå et barn for at underkue det, men **give det nogle følelige klaps bagi** for at understrege hvem der har myndigheden.

.....
Overalt omkring os ser vi de sørgelige følger af en overdreven og forfejlet eftergivenhed. Vi må derfor erkende sandheden i den bibelske udtalelse om at “den, der elsker [sit barn], tugter i tide”. (Ordsp. 13:24) Det er et udtryk for kærlighed at forældrene, mens barnet er lille, begynder at hjælpe det til at have respekt for myndighed og forstå at der må være rimelige grænser for friheden. Den kortvarige smerte et barn erfarer når det afstraffes med en fast men ikke brutal hånd, er afgjort langt at foretrække for den sorg der bliver følgen hvis det ikke i teenageår-ene eller endnu senere har lært disse ting.

Det kræver en virkelig indsats af forældre at tugte deres børn på en forstandig måde - **ikke at lade misforstået kærlighed afholde dem fra at afstraffe børnene korporligt**, og at lægge selvbeherskelse for dagen så afstraffelsen ikke fører til brutalitet eller børnemishandling. Men den vejledning Skaberen har givet os, og den gode virkning det har at følge den, viser at det er anstrengelserne værd. Som Ordsprogene 23:13, 14 gengives i Today’s English Version: “Tøv ikke med at tugte et barn. En god endefuld vil ikke slå det ihjel. Den kan i virkeligheden redde dets liv.”

Hvordan man opnår et lykkeligt familieliv (1979), side 133-134:

“² Mange børnepsykologer hævder at man aldrig må slå et barn; som én har udtrykt det: “Er I mødre egentlig klar over at hver gang I slår jeres barn, viser I at I hader det?” Men Gud siger i sit ord: “Hvo riset sparer, hader sin søn, den, der elsker ham, tugter i tide.” (Ordsprogene 13:24) For nogle årtier siden blev markedet, især i de vestlige lande, oversvømmet af bøger om børneopdragelse der slog til lyd for en meget fri og eftergivende holdning. Tugt ville give barnet hæmninger og sinke dets udvikling, sagde psykologerne; og alene tanken om at slå et barn var efter deres mening forfærdende. **Deres teorier var direkte i strid med Jehova Guds vejledning.** Guds ord siger imidlertid at man høster hvad man sår. (Galaterne 6:7) I nogle årtier har man sået eftergivenhed. Hvad har man høstet?

.....
⁴ Disse resultater har fået mange til at skifte mening og vende tilbage til tugt i opdragelsen.

TUGTENS RIS

⁵ *Ved at slå et barn kan man redde dets liv.* Guds ord siger: "Spar ej drengen for tugt; når du slår ham med riset, undgår han døden; du slår ham vel med riset, men redder hans liv fra Dødsriget." Og: "Dårskab er knyttet til ynglingens hjerte, tugtens ris skal fjerne den fra ham." (Ordsprogene 23:13, 14; 22:15) Hvis forældrene ønsker at det skal gå deres børn godt i livet, vil de ikke af svaghed eller ligegyldighed give dem fuldstændig frie tøjler. Afkærlighed vil de, på en fair og forstandig måde, gribe ind og tugte når det er nødvendigt.

⁶ Tugt vil ikke bare sige afstraffelse. Det indbefatter også belæring og opdragelse, som det fremgår af Ordbog over det danske Sprog, hvor "tugt" blandt andet defineres på denne måde: "Det at bibringe børn og unge mennesker gode sæder, dannelse, lære dem passende opførsel, gøre dem skikkede til at træde ud i livet." Derfor siger Ordsprogene 8:33 ikke: "Føl tugt," men: "Hør på tugt og bliv vise."

Hvordan finder man lykken? (1980), side 94-95:

²² Følgende ord er næppe nogen overraskelse for de fleste forældre: "Dårskab er knyttet til ynglingens hjerte, tugtens ris skal fjerne den fra ham [eller hende]." (Ordsprogene 22:15) Men hvad betyder det egentlig? Nogle forældre optræder så strengt og slår så hårdt at de ligefrem volder deres børn legemlig skade. Andre mener at børnene skal have lov at udfolde sig fuldstændig frit og uhindret. Men ingen af disse yderligheder er rigtige.

²³ Som allerede anført skal forældre give deres børn "en kristen opdragelse og retledning". (Efeserne 6:4, Seidelin) Kristen opdragelse og retledning er imidlertid ikke ensbetydende med brutalitet. (Ordsprogene 16:32; 25:28) Kærlig tugt kan godt foregå mundtligt - også med fasthed. Men forældrene må sørge for at begrunde den regel de fastsætter, og konsekvent gøre som de siger. Hvis dårskaben i 'ynglingens hjerte' får barnet til at være ulydigt - hvilket jo kan forekomme - *vil en eller anden form for straf hjælpe på forståelsen*. Måske er det nok at nægte barnet en belønning eller en fornøjelse. *Guds ord siger imidlertid at korporlig afstraffelse til tider kan være nødvendig*; dog må det ikke ske i vrede eller ophidselse. - Ordsprogene 23:13, 14; 13:24.

²⁴ Efterhånden som børnene bliver ældre, skal de også behandles anderledes. *Mens en bogstaveligt følelig afstraffelse måske var bedst så længe barnet ikke var så gammelt*, vil andre metoder være bedre og mere pas-

sende når det bliver ældre. Dertil kommer at forældre lidt efter lidt må give deres søn eller datter større handlefrihed og mere personligt ansvar. - 1 Korinther 13:11.

²⁵ For at kunne hjælpe sine børn med deres problemer må man have kærlighed til dem. Kærligheden bør være motivet bag tugt, og den gør tugten lettere at modtage. Hvis man nægter at give sine børn tugt og vejledning, er det som at nægte at kendes ved dem som sine børn. Dette fremgår af Hebræerbrevet 12:5-11, hvor det påpeges at kærlighed er motivet bag den tugt Jehova giver."

Vågn Op! 22. juli 1981, side 11:

"Hvad nu hvis barnet ikke lytter til tugt?"

"Tugt din søn, så kvæger han dig og bringer din sjæl, hvad der smager," anbefaler Bibelen. (Ordsp. 29:17) Tugt indebærer straf. *Denne kan enten bestå i at man benytter det bogstavelige ris* eller i at man nægter barnet noget det sætter stor pris på. Dette vil lære det noget meget vigtigt - respekt for myndighed."

Du kan opnå evigt liv i et paradys på jorden (1982), side 245:

"Giv dem nødvendig tugt"

²¹ Vor himmelske Fader sætter et godt eksempel for alle forældre ved at tugte sit folk. Børn har brug for tugt eller korrigerende vejledning. (Hebræerne 12:6; Ordsprogene 29:15) I anerkendelse af dette tilskynder Bibelen: "I fædre, ... bliv ved med at opdrage [jeres børn] i Jehovas tugt og formaning." *Selv om barnet endda må straffes korporligt* eller forholdes visse privilegier, er tugten et vidnesbyrd om forældrenes kærlighed. Bibelen siger: "Den, der elsker [sin søn], tugter i tide." - Efeserne 6:4; Ordsprogene 13:24; 23:13, 14."

Vågn Op! 22. oktober 1983, side 17:

"Tugt - en livets vej"

Nogle sætter lighedstegn mellem tugt og bogstavelig afklapsning. *Der er da også tider hvor korporlig afstraffelse er på sin plads*. Men i bibelsk forstand omfatter tugt også retledning og oplæring. For eksempel siger Bibelen i Ordsprogene 8: 33: "Hør på tugt og bliv vise, lad ikke hånt derom!" Tugt skal ikke altid gives med hånden - tit er det langt mere virkningsfuldt at tale med barnet og videregive råd der er grundet på Bibelen. - 5 Mosebog 6:6, 7.

Unge har imidlertid brug for andet og mere end regler og begrænsninger. De har behov for vejledning og for at føle at der er en mening med livet. Dette kan de kun få ved at forældre indgiver dem kundskab om og værdsættelse af Bibelen mens de er børn. Når de så én gang har lært Guds normer for adfærd at kende, kan de undgå de fælder deres jævnaldrende måske falder i. (Ordsprogene 2:10-13, NW) De vil ikke blive forvirrede med hensyn til hvilken retning deres liv bør tage, for "tugtens revselse" vil anviser dem en "livets vej" de kan følge. - Ordsprogene 6:23.

Så hvis du har kasseret eller "knækket" - undladt at anvende - tugtens ris, uden at det har haft nogen god virkning på dine børn, prøv da at anvende bibelsk begrundet tugt. Jehovas Vidner vil med glæde vise dig hvordan dette kan gøres."

Vagtårnet 1. oktober 1987, side 16-17:

"Tugtens kæp

⁴ I den ovennævnte sammenhæng betyder "kæp" ikke nødvendigvis korporlig afstraffelse; det står for ethvert middel til retledning.

⁵ En kærlig men fast tugt lige fra den tidlige barndom afspejler forældrenes kærlighed til børnene. Jesus sagde: "Alle dem jeg holde af, retleder og tugter jeg." Og "den Jehova elsker, tugter han".

⁶ ***Tugt kan indbefatte en afklapsning, men i mange tilfælde er der ikke behov for det.***

Vågn Op! 22. september 1991, side 7:

"I Bibelen betyder ordet "tugte" at undervise, oplære, revse, **herunder at slå hvis det er nødvendigt** for at rette en dårlig opførsel."

Vågn Op! 8. september 1992, side 26-27:

"Det bibelske udtryk „tugtens kæp” har forståeligt nok ofte været et stridens æble. Hvert år dør nemlig i tusindvis af børn som en direkte følge af vold i hjemmet. Måske er det derfor at en bibelkommentator kalder Skriftens billigelse af fysisk afstraffelse for "en kulturelt bestemt opfattelse", og dermed giver et misvisende billede af udtrykket.

Vi må imidlertid gøre os klart at Bibelen ikke blot afspejler kulturelle opfattelser men er inspireret af Gud.

Ja, det Bibelen siger er fornuftigt. Ifølge Bibelen er den bedste undervisningsmetode som regel *ikke*

fysisk afstraffelse. I Ordsprogene 8:33 siges der: **"Hør på tugt." Læg mærke til at der siges "hør", ikke 'mærk'.**

Men hvordan skal vi så forstå udtrykket "kæp" i forbindelse med tugt? - Ordsprogene 13:24, 22:15; 23:13,14; 29:15.

..... I denne sammenhæng betegner myndighedskæppen kærlig ledelse, ikke rå brutalitet.

..... Når der er tale om forældremyndighed betegner "kæp" ikke udelukkende fysisk afstraffelse. Nej, det drejer sig om alle former for tugt, hvoraf kun de færreste er af fysisk art.

Forældre kan derfor ikke bruge tugt som et kærlig komment middel til at få afløb for deres aggressio-ner. Nej, tugt er en undervisningsform der skal hjælpe det barn der er kommet på afveje. Hvis man tugter korporligt i vrede opnår man intet. Det hjælper måske umiddelbart faderen eller moderen, men ikke barnet.

Vi må også have i tanke at tugt skal have en grænse. "Jeg vil tugte dig i passende omfang," sagde Jehova til sit folk i Jeremias 46:28. Det er især vigtigt at huske dette når det drejer sig om korporlig tugt. Et lille barn kan få hjerneskade eller endda dø hvis det bliver slået eller rusket. Hvis man går for vidt og ikke forstår formålet med tugt - nemlig at irettesætte og at undervise - kan det ende med børnemishandling."

Vågn Op! 8. februar 1993, side 11:

"Tugt af børn: Det græske ord der i Bibelen oversættes med "tugt" betyder egentlig "undervise". Hensigten med tugten er derfor ikke først og fremmest at påføre smerte, men at belære. Dette kan man i mange tilfælde gøre uden at slå. (Ordsprogene 13:24) Bibelen siger: "Hør på tugt og bliv vise." (Ordsprogene 8:33) Paulus skrev også at man bør retlede "med al langmodighed". (2 Timoteus 4:2) Det går altså ikke at man taber hovedet af raseri og går fuldstændig over gevind.

Spørg i lyset af disse bibelske principper dig selv: "Virker min tugt undervisende, eller virker den blot afskrækkende fordi den gør ondt? Indpoder jeg de rette principper i børnene med min tugt, eller sætter jeg dem blot en skræk i livet?"

Vagtårnet 15. juli 1994, side 18:

¹² Børn har også et stort behov for tugt. Som forældre bør I sætte grænser for dem. I Ordsprogene 13:24 læser vi: "Den der sparer sin kæp hader sin søn, men den der elsker ham er efter ham med

tugt.” Hermed menes der ikke at tugten altid bør udmønte sig i korporlig afstraffelse. I Ordsprogene 8:33 hedder det: “Hør på tugt,” og et andet sted siges der at “en irettesættelse til den forstandige når dybere end hundrede slag til tåben”. - Ordsprogene 17:10.

¹³ Uanset hvilken form for tugt der tildeles, gælder det at hvis den gives i vrede vil den sædvanligvis blive for hård og være uden virkning.”

Vagttårnet 15. juni 1995, side 19-20:

⁷ I forbindelse med børneopdragelse siges der for eksempel i Ordsprogene 13:24 at den far der elsker sin søn “er efter ham med tugt”. Hvis man blot læser dette ene skriftsted kunne det anvendes forkert til at retfærdiggøre streng og ubarmhjertig afstraffelse. Men i Kolossenserbrevet 3:21 gives der følgende ligevægtige vejledning: “I fædre, I må ikke opirre jeres børn, for at de ikke skal blive mismodige.” Forældre der bruger deres fornuft, vil afveje disse skriftsteder med hinanden og ikke gribe til en tugt der kunne kaldes “mishandling”. De vil behandle deres børn med varme, forståelse og værdighed. (Efeserne 6:4) Så både når det gælder børneopdragelse og andre forhold hvor bibelske principper spiller ind, må man lære at tænke fornuftigt ved at tage alle relevante faktorer i betragtning. På den måde kan man lære de bibelske princippers “grammatik” at kende, forstå hvad den egentlige mening er og handle i overensstemmelse med den.”

Kundskab der fører til evig liv (1995), side 136:

¹⁸ Forældre bør være meget opmærksomme på deres opdragelsesmetoder, især hvis de ønsker at deres børn skal være lydige og derved bringe dem glæde. (Ordsprogene 23:24, 25) Når Bibelen omtaler tugt, er det for det meste i form af vejledning. (Ordsprogene 4:1; 8:33) Tugt er forbundet med kærlighed og mildhed, ikke med vrede og brutalitet. Kristne forældre må derfor handle med visdom og beherske sig når de tugter deres børn. - Ordsprogene 1:7.”

Hemmeligheden ved et lykkeligt familieliv (1996), side 59-60:

“VIGTIGT MED TUGT

²⁰ Tugt er oplæring der korrigerer sindet og hjertet. Børn har brug for vedvarende tugt. Paulus råder fædre

til at ‘blive ved med at opdrage deres børn i Jehovas tugt og formaning’. (Efeserne 6:4) Forældre bør give en sådan tugt i kærlighed, ligesom Jehova gør. (Hebræerne 12:4-11) Kærlig tugt kan tildeles ved at man ræsonnerer med børnene. Det er derfor vi opfordres til at ‘høre på tugt’. (Ordsprogene 8:33) Hvordan bør tugten gives?

²¹ Nogle forældre tror at det at tugte børn blot vil sige at man taler strengt til dem, skælder dem ud eller måske oven i købet fornærmer dem. Men Paulus giver følgende påmindelse i den forbindelse: “I fædre, irriter ikke jeres børn.” (Efeserne 6:4) Kristne opfordres til at ‘være milde imod alle, og med mildhed belære dem som ikke er gunstigt stemt’. (2 Timoteus 2:24, 25) Kristne forældre forsøger at huske på dette når de tugter deres børn, men de ved også at der kan være brug for fasthed. Nogle gange er det ikke nok at ræsonnere med barnet, og det kan være nødvendigt med en eller anden form for straf. - Ordsprogene 22:15.

²² Børn er forskellige og har brug for forskellige former for tugt. ***Nogle børn lader sig ikke tugte med ord alene”. For dem kan den straf de af og til får, redde deres liv.*** (Ordsprogene 17:10; 23:13, 14; 29:19) Barnet bør imidlertid forstå hvorfor det bliver straffet. Kæp og retledning giver visdom.” (Ordsprogene 29:15; Job 6:24) Desuden er der grænser for hvor langt man bør gå når man straffer et barn. “Jeg vil tugte i dig passende omfang,” sagde Jehova til sit folk. (Jeremias 46:28b) Bibelen giver på ingen måde rum for at man slår et barn i vrede. - Ordsprogene 16:32.”

Vagttårnet 15. oktober 1997, side 24:

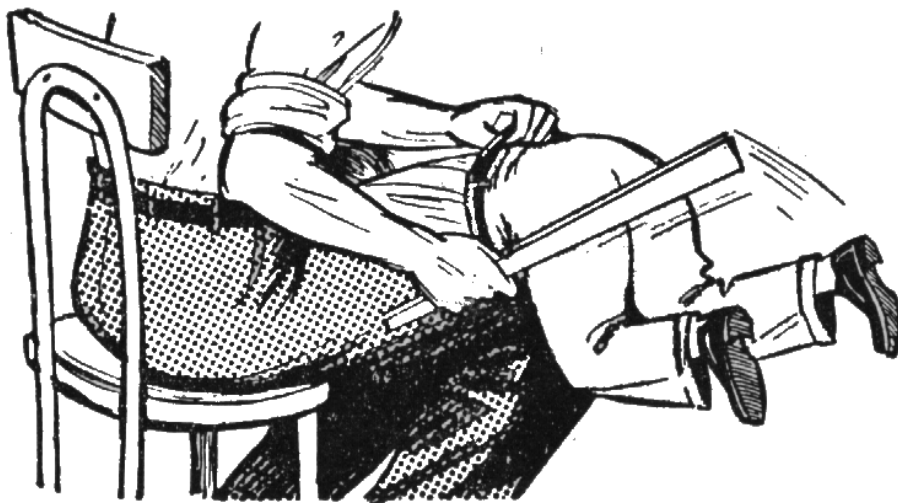
Er det stadig muligt at lære børn moral?

”..... Børn skal opdrages individuelt. Når motivet er kærlighed, kan tugten ofte gives ved at man ræsonnerer med barnet. Derfor siges der i Ordsprogene 8:33: ”Hør på tugt” Nogle lader sig imidlertid ikke tugte med ord alene”. Læg i den forbindelse mærke til vejledningen i Ordsprogene 17:10; 23:13,14 og 29:19. Det som Bibelen anbefaler her, er bestemt ikke at man slår i vrede eller prygl barnet voldsomt.”

Vågn op! 22. januar 1998, side 7:

”..... Men passende tugt, givet i kærlighed, er gavnlig og forbereder unge på de krav og det pres voksne står over for. Husk imidlertid at tugtens inderste væsen er undervisning og oplæring – ikke afstraffelse.*”

* Ifølge dansk lov er korporlig afstraffelse eller anden krænkende behandling af børn ikke tilladt.

»Hvad enten forældre bruger hånden, en trælineal eller et andet passende “ris”, har Gud bemyndiget dem til at bruge det bogstavelige ris når de tugter deres børn i kærlighed.« - Vågn Op! 22. juli 1979, side 20